

έξισουμένη κατά μεγίστην προσέγγισιν πρὸς τὸ 1/970000 τῆς τοῦ ἡλίου.

β) Διὰν πιθανὸν εἶναι ὅτι τὸ ἀνθιστάμενον εἰς τὴν κίνησιν τῶν κομπτῶν ὑποθετικὸν ὑλικὸν διάμεσον, ὅπερ ἐθεωρήθη ὑφιστάμενον ὡς ὑπόλοιπον τῆς μετὰ τὸν δημιουργίαν τοῦ πλανητικοῦ συστήματος κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ Laplace κοδικῆς ὑλῆς, ἢ οὐδόλως ὑφίσταται ἢ καὶ ὑφιστάμενον δὲν ἀποτελεῖ συνεχές τι, ἀλλ' ὅτι εἶναι ἔντετοπισμένον εἰς διαδόρους χώρας τοῦ πλανητικοῦ διαστήματος, ὅπερ φυσικῶταν φαίνεται, ἐάν ληφθῇ ὑπὸ ὄψει, ἀφ' ἐνὸς μὲν ὅτι οὐδεὶς τῶν λοιπῶν κομπτῶν ὑφίσταται τὴν ἐκ τοῦ ὑλικοῦ διαμέσου—ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι τοῦτο πράγματι πανταχοῦ ὑπῆρχεν—ἐπιβράδυνσιν τῆς κινήσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι κατὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν πλανητῶν ἐκ τῆς νεφελότητος τοῦ Laplace δὲν ἥδυνθη νὰ χρησιμοποιηθῇ σύμπασα ἢ τῶν δακτυλίων ὑλη̄ καὶ κατὰ δυνέπειαν ὅτι κατὰ μῆκος τῶν τροχιῶν ἐκείνων περιφέρονται ἀναμφισβόλως νεφέλαι ἐξ ὑλικῶν ἐλαφροτάτων. Ἐκ τῆς ὑπάρχεως τοῦ ὑλικοῦ τούτου διαμέσου ἐν τοῖς τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος τημάσιν, οὐδεμίαν μὲν σημαντικὴν ἀνωμαλίαν δυνατὸν νὰ ὑποστῶσιν οἱ πλανῆται κατὰ τὴν κίνησιν αὐτῶν, οὐχὶ δύως καὶ οἱ κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν τὸ ἡλιακὸν σύστημα διασχίζοντες κομῆται.

γ') Ο πέπλος τοῦ μυστηρίου ἥθελεν ἀρθῆν ὁριστικῶς, ἐάν ὁ κομῆτης τοῦ Encke ἥδυνατο γὰρ μελετηθῆν μακρὰν τοῦ περιπλίου αὐτοῦ. Δυστυχῶς ὁ κομῆτης οὗτος δὲν ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν ἐκείνων τῶν κομπτῶν, οὐς ὁ κ. Barnard, γνωστὸς τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ὡς ἀνακαλύψας πρὸ διετίας περίπου τὸν εὐρὺ δορυφόρον τοῦ Διός, ἐπέτυχε νὰ παρατηρῇ μετ' ἀκριβείας εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἡλίου ὑπερβαίνουσαν τὴν ἀκτῖνα τῆς τροχιᾶς τοῦ πλανήτου Διός.

ΗΛ. Γ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ.

μὲν τῶν ἐπιγραφῶν ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῷ τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆς Σχολῆς Bulletin de Correspondance Hellénique. Ἐν δὲ τῇ ἐγκρίτῳ ταύτῃ Ἐθδομαδιάᾳ Ἐπιθεωρήσει τοῦ Νεολόγου δημοσιεύσομεν ὅσα ἴστορικά καὶ χρονικά σημειώματα ἀνεύρομεν ἐν τε τῇ πρωτευούσῃ τῆς ἐπαρχίας καὶ τοῖς χωρίοις αὐτοῖς. Καὶ δὴ ἀρχόμεθα ἀπὸ τοῦ Ἀλμυροῦ.

α') Δῆμος Ἀλμυροῦ.

1. Ἀλμυρός. — Ἡ πόλις αὕτη ἀναφέρεται ἀπὸ τοῦ I' αἰώνος μ. Χ. Ἐν τινὶ δὲ Χρυσοῦσσι λόγῳ τοῦ Πελασιολόγου, ἐκδοθέντι τῷ 1272, δι' οὐδωρεῖται ὁ μνημονευθεὶς αὐτοκράτωρ τῷ συγγενεῖ αὐτοῦ Νικολάῳ τῷ Μελισσηνῷ κτήματά τινα, ἐν τῷ ὅποι φέρεται τάξις: «μετόχιον τοῦ κυροῦ Πλαρίωνος τὸ διακείμενον ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Ἀλμυροῦ μετά τῶν ἀμπελώνων καὶ πάντων τῶν προνομίων αὐτοῦ». Κατὰ δὲ τὸν IA' αἰώνα μ. Χ. ὁ ἐπισκεψθεὶς τὴν Ἀνατολὴν ἀράψ γεωγράφος Ἐδρεσῆς ἀποκαλεῖ, κατὰ Hopf., τὸν Ἀλμυρὸν σπουδαῖον ἐμπορεῖον. «Ο πολὺς Χόπριος λέγει, ὅτι ὁ Ἐδρεσῆς ἐπισκεψθεντος τὴν Θεσσαλίαν, τρεις πόλεις ἐν αὐτῇ ἀνεύρε σπουδαίας, τὴν Λάρισσαν, τὰ Τρίκαλα καὶ τὸν Ἀλμυρόν. «Weiter nennt Edrisi. . . Trikala (Taruſnika) in der Ebene von Weingärten umgeben, Larissa (eine bedeutende Stadt, reich an Ackerland, Feigen und Wein), und Halmyros, wichtiges Emporium». (Karl Hopf., VI, 163). «Ο δὲ συγχρόνως μετ' αὐτοῦ περιηγηθεὶς τὴν Ἀνατολὴν Ιουδαίος Βενιαμίν Τουδέλχος πρὸς ἔξαριθμασιν τοῦ ιουδαϊκοῦ πληθυσμοῦ, ἀποκαλεῖ τὸν Ἀλμυρὸν τὸ κυριώτερον ἐμπορεῖον Ἐνετῶν, Πισατῶν καὶ Γενουαίων· πρὸς δὲ κατώκουν ἐν Ἀλμυρῷ καὶ 400 Ιουδαίοις, ὃν ἐπισημάτεροι ἦσαν ὁ Σύλος, ὁ Ιωσήφ καὶ ὁ Σολομών, κατὰ τὸν αὐτὸν Χόπριον, λέγοντα: «In Thessalien liegen immer Gardiki; eine zerstörte Stadt, in der nur wenige Griechen und Juden leben; dann das grosse Halmyros am Meere mit neitem Gebiet, der hauptsächlichste Handelsplatz für Benetianer, Pisaner, Geniensen und andere Abendlaender, mit 400 Juden Chilok, Joseph der edelteste und Salomo der Obert vorsteher». (Karl Hopf., VI, 163 καὶ 177). «Τιπήρχε δὲ καὶ συνοικία τις τῶν Πισατῶν ἐν Ἀλμυρῷ, ὡς καταδείκνυται ἐκ τίνος συνθήκης τῶν κατοίκων τῆς Πισῆς πρὸς τὸ Βυζάντιον, δι' ἣς ἐπετύγχανον οὗτοι ἀτέλειαν εἰς τὰ ἐν Βυζαντίῳ κτήματα, ἐλέγτωσιν τοῦ τελωνιακοῦ δασμοῦ καὶ ἀνάκτησιν τῶν ἐν Θεσσαλονίκη καὶ Ἀλμυρῷ συνοικιῶν καὶ νηῶν αὐτῶν—(παράθ. Hopf. ὡς ἀν. Παπαρηγ. Ιστορ. Ελλ. θθρον. Δ', 373, Γεωργιάδου, Θεσσαλ. ἔκδ. α'. 121). «Ἐπὶ δὲ τῆς φραγκικῆς κατακτήσεως κατεκτήθη καὶ ἡ πόλις αὐτῇ ὑπὸ τῶν ἵπποτῶν τοῦ Βονιφατίου καὶ Γουλιέλμος τις ἀναφέρεται κύριος Ἀλμυροῦ καὶ Λαρίσης, κατὰ τὸν Χόπριον λέγοντα: «. . . Allertino da

Kanossa, Herr des Thessalischen Theben Guelph von Larissa und Halmyros etc». (Hopf, VI, rio, 282, 3. — περὶ οὐκινούς καὶ Buchon, *histoire de l'Etablissement et conquérent. Français.* etc p. 447. — Παπαρρηγόπουλου, 'Ιστορ. 'Ελλ. ἔθνους, Ε'. 21. ἔκδ. α'. Γεωργιάδου, Θεσσαλ., ώς ἄνω) 'Υπῆρχον δὲ ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ δύο Ἀλμυροῖς, ὅν δὲ εἰς πιθκώτας ἦν ἡ Ἄλος, ως καταδείκνυται ἐκ τινος Χρυσοῦλλου, ἐκδοθέντος τῷ 1199 (Νοεμβρ.), δι' οὗ ἐπετρέπετο τοῖς Ἐνετοῖς νῦν ἐμπορεύωνται εἰς ἀμφοτέρους τὸν Ἀλμυρὸν Hopf, VI. 176 Γεωργιάδου, Θεσσαλ., 116 ἔκδ. α'. ἡμέτ. Φθιωτ. 15, 57).

Τῷ 1153 μ. Χ. ὁ Ἀλμυρὸς ἀνήκειν εἰς τὰ πετραῖα τῆς Εὐφροσύνης Δούκισσας, συζύγου τοῦ μετά ταῦτα μικρὸν βασιλεύσαντος Ἀλεξίου τοῦ Γ' Κομνηνοῦ, περιλαμβάνοντα τὰς θεσσαλικὰς πόλεις Βίσσερα Ἐθδ. 'Επιθεωρήσεως (χρ. 35 καὶ ἑ.) ;), Φάρσαλον, Θανακόν, Ραβενίκον, Ἀλμυρὸν καὶ Δημητριάδα. Ἡ πόλις τότε ἦν μία τῶν λαμπροτέρων πόλεων τοῦ Βυζαντιακῆς ἐποχῆς, ἀμιλλωμένη πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην καὶ ἄλλας μεγάλοπόλεις τοῦ Κράτους μάρτυς μοις ἐστω ὁ ἀσιδίμος ιστορικὸς Κ. Παπαρρηγόπουλος λέγων τόδε: «καὶ σημειωτέορ ὅτι ἡ πόλις τοῦ Ἀλμυροῦ ἦν μία τῶν λαμπροτέρων πόλεων τοῦ Κράτους» ('Ιστορ. 'Ελλ. ἔθν. Δ'. 605).

Τῷ δὲ 1278 κατελήφθη ἡ πόλις ὑπὸ τῶν στρατηγῶν τοῦ Βυζαντίου Ἰωάννου τοῦ Συναδῆνοῦ καὶ Μιχάηλ τοῦ Καβαλλαρίου, μετὰ τῆς Δημητριάδος. (πρᾶλ. 'Ιστορ. 'Ελλ. ἔθν. Ε'. 118. ἡμ. Φθιωτ. 16).

Τῷ δὲ 1307 ἐλεγήσατο ἡ πόλις μετὰ τῆς Σκοπέλου ὑπὸ Φερδινάνδου τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Σικελίας, ἀποσταλέντος ὑπὸ τοῦ θείου τοῦ νὰ προσικειώθῃ τὴν συμμαχίαν τῶν Καταλανῶν. ('Ιστορ. 'Ελλ. ἔθν. Ε' 119 ἡμ. Φθιωτ. 16).

Τῷ 1309 κατελήφθη ὁ Ἀλμυρὸς ὑπὸ τῶν Καταλανῶν, ως καὶ τὰ Φέρσαλα, τῷ δὲ 1310 ὁ δούκες τῶν Ἀθηνῶν Βρυέννιος διὰ τῆς συμμαχίας τῶν Καταλανῶν κατέλαβεν ὑπὲρ τὰ τριάκοντα φρούρια καὶ ἐγένετο κύριος τοῦ Ζητουνίου, τῆς Δημητριάδος, τοῦ Ἀλμυροῦ, τοῦ Δομοκοῦ καὶ τῆς Λάζης ('Ιστ. 'Ελλ. ἔθν. Ε'. 217 ἡμ. Φθιωτ. 17).

Οἱ Βρυέννιοι ἐφονεύθη ἐν Ἀλμυρῷ ὑπὸ τῶν Καταλανῶν ἐν τινι μάχῃ, διότι

«Οἱ Καταλάνοι ἐσύμπιπταν δουλωτικὰ εἰς τὸν δοῦκα·
»Κ' ἐκεῖνος πόλιας ἀλαζονεῖς, ως τὸ ἔχουσιν οἱ Φράγκοι,
»ἔδειθη καὶ ἐπολέμησε τὸν πόλεμον ἐχάσεν·
»ἐπιδέσθη εἰς τὸν πόλεμον
»ἐπῆραν καὶ τὸν τόπον του τὸ μεγάλο κυράτο
»Καὶ εἶναι αἰθένταις σήμερον εἰς αὐτὸν ἡ Κουμπάνια·
»οὐ πόλεμος ἐγένετο ἡμέρᾳ γάρ Δευτέρᾳ».

κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦ Μωρέως στίχ. 5930—5956 ἐκδοθέν ὑπὸ τοῦ Buchon καὶ ἐπιγραφόμενον «Βιβλίον τῆς Κογκέστας».

Εἰς Ἀλμυρὸν ἀπέβη ὁ τοῦ Βυζαντίου φράγκος αύτοκράτωρ Ἐρρίκος ἐν λαμπροτάτῃ συνοδίᾳ μεταβαίνων εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ραβενίκου περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΓ' αἰώνος, ὅτε ἐγένετο μεγάλη φραγκικὴ συνέλευσις (πρᾶλ. Buchon, *Nouvelles recherches historiques sur la principauté française* etc. Paris 1843. Vol. I. part. I. p. XXVIII.—Wille-Harduine, *la conquête de Constantinople*, traduction par M. Natafis de Waily. Paris 1872. c. XXXII, § 666. Γεωργιάδου, Θεσσαλία, 125. ἔκδ. α'. ἡμ. Φθιωτ. σ. 18).

Τῷ δὲ 1336 ἐν τινι δωρητηρίῳ ἐγγράφῳ τῆς Αικατερίνης de Valois ἀπολυθέντι τῷ 1336, Ιουνίου 3, ἀναφέρεται καὶ ἡ πόλις, Armiro γραφομένη καὶ ἀπαξ Ermiro. Τὸ ἐγγραφὸν τοῦτο εἶναι ἐν λατινικῇ γλώσσῃ συντεταγμένον, δι' οὗ διωρεῖται ἡ ῥήθεισα αὐτοκράτειρα τὰς ἐν Ἀλμυρῷ καὶ Καλυβίοις γαίας αὐτῆς εἰς τινα Νικόλαον Ἀκιαϊούλον τὸν καὶ ἄλλως Ἀτσαγόλον λεγόμενον Nicolò Acciaiuoli) Buchon ως ἄνω ἡμ. Φθιωτικὰ 18, 19.

Τὸ δὲ τοῦ Wille-Harduine γράφεται ἡ πόλις Remyro ἐπὶ τὸ φραγκικάτερον. Περιεργίας χάριν παραβληθήτωσαν τὰ ἔξης χωρία:

«Lors avint chose que a ceillui temps que nous vous contons, si fu morte la contesse de Brene la sœur du duc Guillerme celle qui fu feme du très-noble baron le seigneur de Karaitaine de la quelle dame le conte Hugues et le vaillant chevallier le conte Gautier de Brene qui en la Remyro fu mors des Catellens de la Compaignie :

ἐκεῖνον ὃπου ἐσκοτώσασιν ' τὸν Ἀλμυρὸν ἡ Κομπάνια et après la mort de la contesse si morut lidux Guillemer d'Attthènes son frère († 1290). De quoy fu grans domages pour ce que il fu vaillans homes et maintenoit bien son pays» (Buchon, *recherches historiques sur la principauté française*. p. 258).

«. . . Et puisse fu en des cort avec la compagnie à eaux en la Remyro si fu mors et des confis» (αὐτόθι, σ. 239).

Τέλος τῷ 1414 ὑπετάχθη ἡ πόλις εἰς τοὺς Τούρκους, πολλὰ δὲ ιστορικὰ μνημεῖα σφύζονται ἐν τεμένει τινὶ τῆς πόλεως. Διστυχῶς ἔνεκα τῆς πολυκαίρας ἐπαπειλούται πτωσίς τῆς στέγης. Μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας ἀς κατέβαλον, ὅπως ἐπιτραπῆ μοις ἡ ἀντιγραφὴ τῶν ἐν αὐτῷ γραμμάτων (ἀθωμανικῶν), δέν ἡδυνθήν γάρ τύχω τοῦ ποθουμένου!

Ολίγιστα λείψανα τῆς Βυζαντιακῆς ἐποχῆς διεσώθησαν ἐν Ἀλμυρῷ ἐν τε τῷ ἄνω καὶ κάτω. Ἐν τῇ τελευταίᾳ καὶ δὴ ἐν τῇ παραλίᾳ κιονόκρανά τινα δωρικοῦ ῥυθμοῦ φέροντα γεγλυμένους Βυζαντιακούς σταυρούς κείνται ἐρρυμένα τῇ δε κάκεισε. Βυζαντιακαὶ τινες ἐπιτύμβιοι ἐπιγραφὴν ἀναγινώσκονται ἐν τῷ Βιβλίῳ de correspondance Hellénique. 'Ἐν δὲ τῷ

4) Η Καταλανικὴ ἐπιχείρεια οὕτω λεγομένη.

νῦν Ἀλμυρῷ πλεῖστα ἀρχαῖα μάρμαρα ὄρθιογωνίου σχήματος, λευκοῦ ἢ μέλανος χρώματος διασωθέντα πρότερον εἰς τὰ ὅθιμανικὰ τεμένη καὶ πολυάνδρια, ἔγενοντο νῦν λεία διαφόρων καὶ ἐπαθον ὅτι ὑπὸ ξένων δὲν ἐπαθον, ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τοῦ Πειρικλέους καὶ τοῦ Φειδίου συνετρίβησαν εἰς μυρία τεμάχια καὶ ἔχροσίμευσαν εἰς ἀθλίας ἴδιωτικὰς οἰκοδομάς! Μονολιθοὶ κιόνων, κιονόκρανα δωρικοῦ, ιωνικοῦ ἢ κορινθιακοῦ ρύθμοῦ, σπόνδυλοι ράχεδωτῶν κιόνων, ἐπιτύμβιοι ἐλληνικαὶ τινες ἐπιγραφαί, παρατηρηθεῖσαι ὑφῆμῶν εἰς τὰ ὅθιμανικὰ πολυάνδρια, ἔξηφανίσθησαν νῦν! λαμπρότατοι κίονες ἐκ λευκοῦ μαρμάρου οὐχὶ πρὸ πολλῶν μηνῶν συντριβέντες ἐτέθησαν ὡς παραστάδες ἐν τῇ θύρᾳ τοῦ Ἅγ. Νικολάου, ἀποβαλοῦσαι διὰ τῆς σμήλης τοῦ κτίστου ὅλως τὸ ἀρχικὸν αὐτῶν κάλλος! Μεθ' ὅλην ὅμως τὴν ἐπελθοῦσαν ἀσύγγνωστον ταύτην σύλλησιν τῶν ἀρχαίων μνημείων ἐν διαστήματι δέκα καὶ τριῶν ἐλληνικῶν ἐτῶν δύναται τις νὰ ἔδῃ καὶ σήμερον ἔτι ἐν ταῖς αὐλαῖς ἴδιωτικῶν οἰκιῶν οὐκ ὀλίγα ἀρχαῖα μάρμαρα, κιόνας, κιονόκρανα, βάσεις κιόνων ἢ ἀγαλμάτων μετ' ἐπιγραφῶν. Μυριάκις παρέστησα τῷ δημάρχῳ Ἀλμυροῦ ὅπως τῇ φροντίδι αὐτοῦ περισυλλεχθῶσι τάρχαια ταῦτα λείψανα καὶ τεθῶσιν ἐν τῷ προσυλίῳ τοῦ Δημοτ. Σχολείου πρός τε διάσωσιν ἀπὸ βεβαίας καταστροφῆς, πρός τε ἐπίδειξιν τοῖς ξένοις καὶ πρός μελέτην τῆς ἴστορίας τῆς πατρίδος του, ἀλλ' ἢ ἐμὴ φωνὴ ἢν φωνὴ βιώντος ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ἀλλὰ τι λέγω; Μήτοι ὁ Βώλος, ἢ κατ' ἔξοχὴν πλουσιωτέρα, ἐμπορικωτέρα καὶ εὑρωπαϊκὴ αὕτη πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπεδείξατο ἐλάχιστον ἐνδιαφέρον περὶ τῆς διασώσεως τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαιοτήτων; Μή δὲν εὑρον πωληθέντα ἴδιωτη τινὶ ἀρχαῖα λευκότατα μάρμαρα, κιόνας, βάσεις κιόνων καὶ ἀγαλμάτων ἐνεπιγράφους, ἐπισκεφθεῖς αὐτὰ μετὰ τοῦ κ. Ζωσιμᾶ ἐσφιγμενίου; Τονίζω ἐνταῦθη τὴν ἀδράνειαν τῶν ἀρχῶν, τὴν ἀφροντισίαν τῶν λογίων, τὴν ὄλιγωρίαν τῶν ἀρχαιολόγων. "Οταν δὲ Βώλος οὔτως ἀσεβῆ πρὸς τὴν ἀρχαιότητα, δταν ἡ Λάρισσα ἀμελῆ τῶν ἀρχαιοτήτων, δταν τὰ Τρίκκαλα καταστρέφωσι τὰς ἀρχαιότητας, τί πρέπει νὰ περιμένη τις ἀπὸ τὸν Ἀλμυρόν, ἔνθα οἱ ἀνθρώποις οὐδὲλως ἢ ὀλίγον ἀψάμενοι παιδεῖσας καταγίνονται εἰς τὰ συνήθη αὐτῶν ἔργα ἢ εἰς τὴν λαχοφθόρον πολιτικὴν οἱ ὀπωριδήποτε κομπάζοντες ἐπὶ σοφίᾳ καὶ πλούτῳ; Μεγίστην χαράν ἥσθιάνθησεν ἰδόντες τὸν Ἀστυνόμον Ἀλμυροῦ κ Γεωργίου Κυριακῆν, ὑπολοχαγὸν τοῦ πεζικοῦ, καταγινόμενον εἰς τὴν περισυλλογὴν τῶν διαφόρων σφιζομένων ἀρχαιοτήτων τῇ ἐμῇ διποδείξει. Τὸ παράδειγμα αὐτοῦ εὐχόμεθα νὰ μιμηθῶσι καὶ ἄλλοι.

1. — Ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ναοῦ τοῦ ἀγίου Νικολάου ἀναγινώσκεται ἡ ἔξτης ἐπιγραφή:

† Η ΗΔΡΥΣΙΑ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΣΕΝ ΑΓΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΝΙ
ΚΟΛΑΟΥ ΑΡΧΙΗΡΑΤΕΒΟΥΤΟΣ ΘΕ
ΟΦΙΛΛΕΣ ΑΤΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΙΡΗ

**Ο ΗΕΡΟΘΕΟΣ ΚΕ ΕΞΟΔΟΝ ΤΟΝ ΦΙΛΟ
ΧΡΗΣ ΩΚΕ ΔΙΔ ΧΙΡΔΟ
ΤΣ ΜΔΓ ΟΡΟΔΗΜΟ ΖΟΠΔΝΙ
ΟΤΙΚΕ ΕΠΙΤΡΟΠΕΥΟΝΤΟΣ
ΚΟΛΛΙΓΟΝ ΚΕ ΚΕ ΡΑΤΞΙΔΟΝ
ΕΤΟΣ 1802 ΔΙΚΕΜ.**

30

« † [Η παρούσα ἡ ἐκκλησία] τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἥμῶν Νικολάου, ἀρχιερατεύοντος τοῦ Θεοφίλεστάτου ἐπισκόπου κυρίου Ἱεροθέου, καὶ ἐξόδων τῶν φιλοχρήστων καὶ διὰ χειρὸς τοῦ Μητροδήμου Ζοπανί] ωτή καὶ ἐπιτροπεύοντων] κολλίγων (γεωργῶν) καὶ κερατζήδων ἀγωγέων)] ἔτος 1802. Δεκεμ(βρίου) 30».

'Ἐκ ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς μανθάνομεν ἔνα ἐπίσκοπον τοῦ Ἀλμυροῦ, τὸν Ἱερόθεον. Περὶ τῶν ἐπισκόπων Ἀλμυροῦ ἔς ἄλλοτε, ὅπόταν συμπληρώσωμεν τὰς ἴστορικὰς ἥμῶν μελέτας.

N. I. ΓΙΑΝΝΟΗΟΥΛΟΣ.

ΠΑΡΑ ΤΟ ΚΥΜΑ.

A'.

Ροχθοῦν ὑπὸ τὰ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ωχρόφυλλα τοῦ φθινοπώρου δένδρων ὃν ἢ ἄψαυστος σκιὰ ἐλαφρῶς ἐπ' αὐτοῦ ἐφκπλοῦται, κλαῖον τοῦ ἀποπτάντος θέρους τὰ ὄλονέν μαραίνουμενα κάλλη, ἡχηρούς πλὴν εὐμέλπους γέρους τὸ καλλίστονον κῦμα λαλεῖ. Ἐγγὺς οἱ νεφελόστεποις ἀκταῖοι βράχοι, γαῖαιροι κολασσοί, ὃν τοὺς πύδας δουλικῶς τὰ ὑδρόβια φύκη φιλοῦσιν, ἀπ' αἰώνων ἀφωνοὶ μάρτυρες τῶν σάλων τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ἀγριωτέρων ἔτι σάλων τοῦ τῆς ωχρᾶς ἀνθρωπότητος βίου, τηροῦσιν, ἀνταίνοντες τὴν ὑψημέτωπον κορυφὴν πρὸς τὰ ὑψη, τὴν μυστηριώδη καὶ αἰωνίχη αὐτῶν σιωπήν.

Κρατοῦσα, ἀντὶ ἐφιρῶν ἀνθέων, κλάδον οὐ αἱ δροσί-ψυχοι τοῦ φθινοπώρου πνοαι εἶχον χρυσώσει τὰ φύλλα, ἢ Κορυδαλλίς, ἢ νεαρά παρθένος, ἐπλάνα τὸ βῆμα μακρὸν τῆς κισσοστεφοῦς αὐτῆς στέγης, παρὰ τὸ γλαυκὸν βασίλειον τοῦ λευκόφρυος Ποσειδώνος, ὅπερ ἀσθενῶς ἐπηργύρου, παρεκπίπτουσα ἀπὸ ροδοφαίων συννέφων ἢ πρώτη τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου ἀκτίς.

Μακρὰν ἐπὶ χλωρόδους τῆς γῆς γλωσσίδος, ἔξεχούσης εὐθὺ πρὸς τὸ κῦμα, ἐφ' ἣς ἐπλεκον αἱ θαλασσούσιοι ἀλκυόνες, λευκόπτεροι ποντοβάτιδες νύμφαι, τὴν ὄστρακίνην αὐτῶν καλιέν, διέκρινεν ἀτημελῶς καθημένην τὴν μορφὴν σιωπῶντος ἡλίου.